

Bo Isholm

Eftir ta tónleikaliga væl-eydnaðu, men eftir áhoyraratalinum skuffandi dupultkonsertina við Regini og Mariu Gutesen síðst í november, setti Sosialurin sær fyrri at kanna, hví ikki altíð samhangur er millum kvalitet og eftirspurning.

Vit hittu Mariu Gutesen í Árhús, og tá hon varð biðin um at greiða frá sínum hugsanum, mentist prátið skjótt til eina bæði opin-skáraða og persónliga sam-røðu um broytingarnar í tónleikalivinum, um at tora at fara um mørk, um før-

oysku plátuvinnuna, um ein kristan uppvøkstur í einum heimi, har tónleikurin er ein náttúrligur partur av gerandisdegnum, um tað at vera tú sjálvur og taka nakrar kjansir í lívinum, um at hugsa alternativt, um fram-tíðarætlanir og kærleikan til landið, tú ert ættaður frá.

– Nú komu ikki nær nám-ind so nógv fólk til konsertina, sum ventað. Hvat var galið?

Ov nógv tiltøk í senn

– Fyrireikararnir meintu, at tíðin var hin rætta til konsertina, men so var ikki. Eitt nú fekk eg ta fatan, teir fáu

dagarnar, eg var heima, at tað í veruleikanum ikki eru so nógv fólk í Føroyum, í mun til hvat tað plagar at vera aðrar tíðir.

Eftir hvat eg havi skilt, haldi eg, at tað fara fram ov nógv mentanartiltøk í senn. Tað er so tað, sum eg haldi. Eg kann ikki lata vera við at gera minar egnu meting-ar. Í veruleikanum haldi eg, at tað eru ov fá fólk í Føroyum í mun til talið av tiltøkum. Tá eg var tannáringur, hendi ikki so nógv. Eg hevði stóran áhuga fyrri konsertum, men tað var bara so sjáldan. Síðan er ein so stór menning farin fram, at til-

tøkini í dag ov mong í tali.

Fyrireikararnir fáa ótrú-liga stór nøvn heim upp á ov stutta tíð, og so vita fólk ikki, hvat tey skulu gera. Tey verða ørkymlað og verða noyd at velja. Tað skilji eg eisini væl. Tí skuldu fyrireikararnir kanska skorið eitt sindur niður og práta eitt sindur saman.

Eg haldi, at tað átto at borið til at funnið útav, hvat hendir í einum so lítum samfelag. Men í mun til okkara tónleikastil hevur tað verið bæði rørandi og vakurt, at so mong eldri fólk eru komin at lurta. Tað eri

– Eg eri ótrúliga glað fyrri mín kristna uppvøkstur, tí eg kenni, at eg nýti hann framvegis. Tað hevur givið mær eina fantastiska styrki hvørja ferð, eg skal inn á pallin. Eg eri ógvuliga spontan av náttúr, men eg biði til Gud, áðrenn eg skal framføra og fái eina styrki, sum ger, at eg framvegis kann vera eg sjálv, sigur 31 ára gamla songkvinnan úr Havn, Maria Gutesen

eg sera takksom fyrri. Eg trúði, at nógv fleiri ung fólk komu at lurta, men hetta bendir á, at tað kortini eru fólk, sum hava fjølbroyttan áhuga.

Fari helst aftur í Norðurlandahúsið

– Er talan um eina genera-ella áhoyrarakreppu, ella bara ein ábending um broyt-ingar í samfelagnum, sum smitta, tá fólk fara út at lurta eftir tónleiki?

– Eg veit ikki, um tað er staðið, sum ger tað. Eg eri von at halda konsert í Norð-urandahúsinum og plagi at hava útselt til tvey kvøld, tá eg eri heima. Síðstu ferð hildu fólk, at mín tónleikur var vorðin meira og meira uppi í tíðini, so hví ikki royna ítróttarhøllina?

Eg lurtaði, hvat fólk hildu, og tí royndi eg hetta. Men tað bar ikki til, og tí er tað ikki óhugsandi, at eg aftur fari í Norðurlandahúsið, um tað er tað, sum fær fólk at koma. Tað kann hava nakað við tað at gera, at summi fólk eru von við at koma í Norðurlandahúsið, meðan onnur fara í Ítróttarhøllina. Tað er jú ikki so

nógva staðni, tað ber til at hoyra tónleik í Føroyum.

– Hvussu er tað sum før-oyingur at búgva í Dan-mark og koma heimaftur av og á?

– Eg havi búið í Danmark í 11 ár og havi vitjað í Føroyum javnan síðani. Í 1991 hevði eg mína fyrstu konsert, eftir at eg varð flutt niður, og hon var sera væl eydnað. Síðani hevur eisini borið sera væl til við konsertum, og tí hevur tað givið mær sera nógv at koma aftur. Eg havi altíð verið spent upp á at vísa, hvat eg nú havi gjørt og roynt at víst fram ymiskt av hesum hvørja ferð. Tað er stuttligt at spæla í sínum egna landi - har tú ert vaksn upp - at koma aftur, og at tað er væl-eydnað.

Tað hevur gleitt meg ógvuliga nógv, at fólk hava tikið so væl ímóti mær, og tað hevur gjørt, at eg havi tímað at komið upp til Føroyar. Tað er jú ein long ferð við nógvum fyrireikingum, m. a. tí tú ikki kennur ljóðfólki- ni o. s. fr. Arbeit verður í einum øðrum tempo, enn eg eri von við í Danmark, so tað kann bæði verða trupult,

